

Potopul ploii s-a topit în sine

Potopul ploii s-a topit în sine,
Furtuna toată s-a făcut nimic.
Serghei Esenin, mi-i urât cu tine,
Și silă mi-i privirea să-mi ridic.

Printre copacii cerului se cască
Mari aripi neuzite de urechi,
Cântarea ta nu poate să trezească
Strămoșii, din mormintele lor vechi.

Ți-a-nsângerat cuvintele rebele,
Nemărginitul vremilor abis.
Nu peste veacuri, ci în tomuri grele,
Va răsuna zadarnicul tău vis.

Și cineva l-o drămui sub pleoape,
Trosnind uscate degete, vârtos.
De nu știi cine seara ta-i aproape
Și ești pe lumea asta de prisos.

Pe Blok și Briusov, mâine-i vei întrece,
Și mulți din tine își vor face țel.
Dar zorile la fel se vor petrece
Și clipele vor izbucni la fel.

Tu n-ai să schimbi țărânele ursuze,
Nici n-ai să dai cu versul tău îndemn,
Neputincioase, roșiile-ți buze
Sunt pironite pentru veci pe lemn.

Pentru vecie, brațele și anii
Și-a desfăcut stelarul tău Pillat...
O, Eli, Eli, Lama Sabachtani,
În asfințit scoboară-mă treptat.

Printre crengi eu n-am să-mi lunec văzul

Printre crengi eu n-am să-mi lunec văzul,
Rătăcind să caut urme seci,
Căci cu părul-snop cum e ovăzul,
Tu din vis mi-ai dispărut pe veci.

Gingașă, frumoasă și subțire,
Rumenă ca poamele erai,
Semănai c-o roză asfințire,
Fraged ca zăpada străluceai.

Ochii tăi țărână-s și tăcere,
Ca un sunet numele-a-ncetat.
Dar în șal, mireasma lor de miere,
Mâinile-ți suave și-au uitat.

Când se spală zorile pe față,
Ca pisica pe-acoperământ,
Blând grăiesc de prăpădita-ți viață,
Apele și fagurii de vânt.

Deci șoptească seara sinelie,
C-ai fost vis și cântec de la cer.
Cine te-a ivit așa mlădie
Sărutase-un luminos mister.

Printre crengi eu n-am să-mi lunec văzul,
Rătăcind să caut urme seci,
Căci cu părul-snop cum e ovăzul,
Tu din vis mi-ai dispărut pe veci.

Garduri vechi, urzici îngălbenite

Garduri vechi, urzici îngălbenite,
Iată locul, locul meu străbun!
S-au pitit sub veștede răchite
Izbele sărmanului cătun.

Peste câmpul plin de iarbă deasă,
Lângă iazul cu lumina-n punți,
Tolănește-o cale nisipoasă:
drumul spre Siberia și munți.

Prins de zări se clăbucește fumul,
Din pământul împânzit de ruși.
Oameni frânți prin pulbere bat drumul,
Oameni prinși în lanțuri și-n cătuși.

Toți sunt hoți și ucigași din fire,
Cum au fost pe lume sorociți,
Îndrăgit-am trista lor privire
Și obrajii trași și scofâlciți.

Mult rău fac din bine ucigașii,
Inimile lor nu se prefac.
Dar se strâmbă fețele și pașii,
Buzele sunt vinete și tac.

Și pe mine-un tainic gând mă-ndeamnă,
Răsărit, așa, de undeva...
Ca și eu, într-un apus de toamnă,
Să-mi împlânt cuțitu-n cineva.

Ca și eu, prin vântul nesfârșirii,
Pe-acest drum glodos și mohorât,
Îndrăgind tristețea osândirii,
Să fiu dus cu un juvăț de gât.

Și atunci când zâmbet voi încinge,
Peste toate cele ce-au rămas,
Ploile și apele vor linge
Urmele pe care-am să le las.